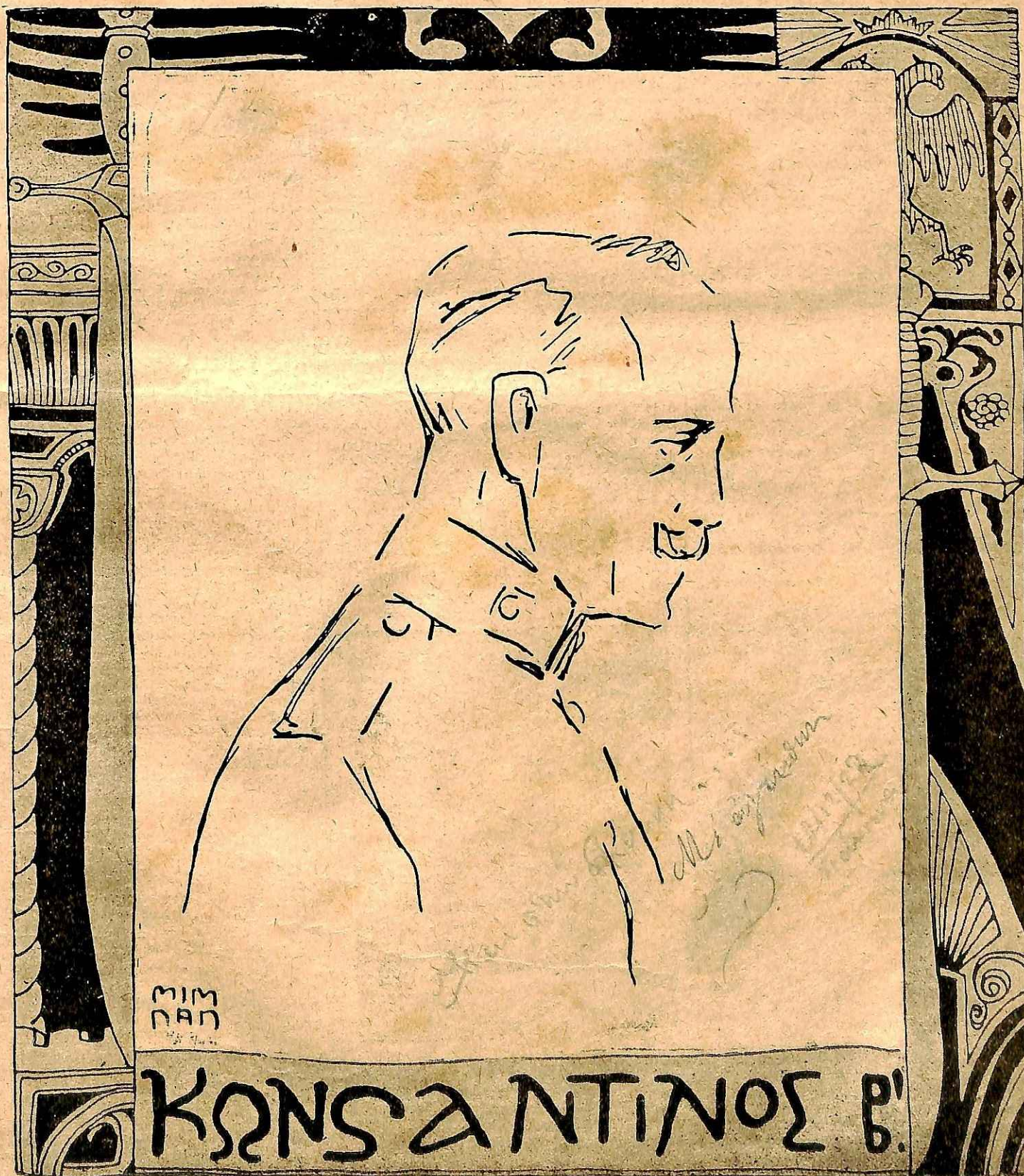

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΘΗΝΑΙ: 23 ΜΑΪΟΥ 1921

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 6

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΝΤΙΝΟΣ

Ο πρώτος από της καταλύσεως της Ελληνικής αυτοκρατορίας του Βυζαντίου Διάδοχος του Ελληνικού Θρόνου, έγινε ηγήθη την εκτήν απογευματινήν ώραν της 21 Ιουλίου του 1868. Οι δύο ιατροί της Βασιλικής οικογενείας εκλήθησαν από της 10 π. μ., μόλις εσημειώθησαν τα πρώτα συμπτώματα, επίσης δε και η μαία Βασιλείου, η οποία μαζί με μίαν ειδικήν Άγγλιδα νοσοκόμον και με την Άγγλιδα νταντέν μετακλήθεισαι εγκαίρως, διετάχθησαν να σπεύσουν.

Η ειδήσις διαδοθείσα άσπρασιώς εις την μικράν πόλιν προεκάλεσε ζωηροτάτην συγκίνησιν. Από της μεσημβρίας η πλατεία των Ανακτόρων επληρώθη από πλήθος αποφασισμένων να μείνι εκεί μέχρις ότου επέλθη το αποτέλεσμα. Η ήμέρα ήτο δροσερά ένεκα προηγηθείσας καταγίδος, άλλ' όπως δήποτε επρόκειτο περί του θειαιότερου μηκός του έτους και περί την δεύτεράν απογευματινήν ή θερμότης ήτο άφορτος. Έν τούτοις άνδρες, γυναίκες και παιδιά έμειναν εκεί όρθιοι επί ώρας, άμυρβητούντες την ισχυήν σκιάν των όλίων δένδρων.

Περί την 4ην μ. μ. συνήλθε το Ύπουργικόν Συμβούλιον, το όποιον παρέμεινεν έν συνεδριάσει άναμένον ειδήσεις εκ των Ανακτόρων. Την δε 5ην μ. μ. ή μουσική ήρχισε να παίζει εις την Πλατείαν του Συντάγματος.

Την ώραν εκείνην πλέον όλοι οι κάτοικοι των Αθηνών είχαν συγκεντρωθή γύρω από τα Άνάκτορα.

Άλλα και άλλαι έπίσημοι ένεργειαι είχαν γίνει εις το μεταξύ. Περί την μεσημβρίαν κοδωνοκρουσάρι εκάλεσαν τους Αθηναίους εις τους ναούς διά να δεσφάσων ύπερ αίσιου τοκετού της Βασιλείας, εις την Μητρόπολιν δε έχοροστάτησεν ο ίδιος ο Μητροπολίτης Θεόφιλος παλαιός διάκονος του έπισκόπου Γερμανού της Αγίας Λαύρας, λείψανον και αυτός του Γεωργίου Αγώνος από εκείνα τα όποια εσώζοντο τότε.

Όλίγον μετά την 7ην απογευματινήν οι ύπουργοί, θύματα και αυτοί της κοινής αγωνίας, άντι να περιμένουν εις τα ύπουργεία, έθεάθησαν άνεργόμενοι εις τα Άνάκτορα με τον Δημήτριον Βούλγαρον, επί κεφαλής. Αμέσως εκλούθησεν ο Μητροπολίτης Θεόφιλος μετά των Συνδικών. Καθ' όσον δε ή ώρα του τοκετού επλησίαζεν, ή μουσική έπαισε και βαθειά σιγή επεβύθη εις τα πλήθη τα όποια εξ ένστικτου ήσθάνθησαν την ανάγκην να σιωπήσουν διά να μη άνησυχή ή ύψηλή έπίτοκος.

Ανάλογοι σκηναί αγωνίας και προσδοχίας διεδραματίζοντο εις το έσωτερικόν των Ανακτόρων.

Ο Βασιλεύς Γεώργιος, όχρως, βαθύτατα συγκεκνημένος, άνέμενεν εις τον προθάλαμον του δωματίου, εις το όποιον ή Βασίλισσα διήρχετο τάς όδοντράς αλλά και τόνον εύχαρίστους στιγμής τάς προηγουμένας του τοκετού.

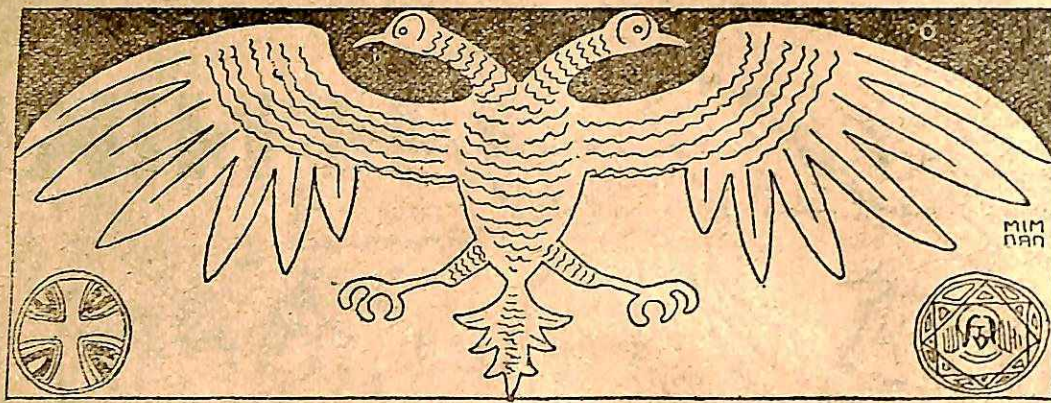
Όταν οι ύπουργοί και οι Συνδικοί εισήλθαν ο Βασιλεύς άπήντησεν εις τούς λόγους των δι' όλίγων λέξεων, τα μάτια του ήσαν καρφωμένα εις την θύραν. Επί τέλους ή θύρα εκείνη ήνοιχθη και ο Βασιλεύς εκλήθη να εισέλθη. Τόν εκήχη η Βασίλισσα, διά να εύρίσκειται πλησίον της. Μετ' όλίγον ο Βασιλεύς ένεφανίζετο εις την θύραν κάτωχρος, αλλά άκτινοβολών από χαράν και άνηγγελεν.

Έγεννήθη Διάδοχος!

Η πρώτη σκέψις όλων εκείνων των έπισήμων άνδρων οι όποιοι ήκουσαν την εύτυχή άγγελίαν, ήτο να ξεσπάσουν εις μίαν ζωκραυγήν. Άλλά ή συνείδησις ότι μόλις ένας τώχος τούς έχωρizen από το δώματον εις το όποιον μία βασίλισσα είχε πρό μικρόν περάσει στιγμάς αγωνίας, τούς συνεκράτησεν. Ο Μητροπολίτης ήσάσθη τον Βασιλέα, οι άλλοι άρρισαν ελεύθερα τα δάκρυα της χαράς και της συγκινήσεως να τρέξουν και ο εύτυχής ύψηλος πατήρ, σόρων από το χέρι ένδον Μητροπολίτην, εισήλθεν εις τον Βασιλικόν θάλαμον, όπου ο άρχηγός της Ελληνικής Έκκλησίας έφύρτισεν ο ίδιος την καθιερωμένην εσχίν.

Εύλογημένη ή δύσλη του Θεού Όλγα και ο δούλος του Θεού...

—Κωνσταντίνος! δέχομαι ο Βασιλεύς. Τό εύτυχές γεγονός έφραξε το άνακτορικόν εις τόν λαόν. Έξήλθε λοιπόν ο Βούλγαρος εις τόν έξώ...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β.

στην ακολουθούμενος και από τους άλλους ύπουργούς. Όλοι αι χιλιάδες των συγκεντρωμένων κάτω πολιτών έκράτησαν την άναπνοήν των. Και ο Βούλγαρος άνήγγελεν

— Συμπολίται! Έχω την εύτυχίαν να σας άνακτονώσω ότι ή Αυτής Μεγαλειότης ή Σεπτή ήμυν Άνασσα Όλγα έτεκε πρό όλίγου αίσιως τον Διάδοχον του Ελληνικού Θρόνου.

Ο Βούλγαρος δέν επρόφρασε να τελειώση την φράσιν του. Το πλήθος κάτω εξέσπασεν εις φρενιτώδεις ζωκραυγές. Άλλά οι ύπουργοί έννοιδσαν εις τον έξώστην τα χέρια των προσπαθόντες να έπιβάλουν σιωπήν. Και ή ήσυχία άπεκατεστάθη πάλιν και ο Βούλγαρος έκκολούθησε περισσότερον συγκινημένως τώρα.

— Τόν Διάδοχον του Ελληνικού θρόνου όνομασθέντα από τοϋδε Κωνσταντίνου. Είς το έκονσμα του όνόματος εκείνον, το όποτον έξπινόμεν τόνον αιώνων παραδόσεις εις την Ελληνικήν ψυχήν, ο ένθουσιασμός μετεβλήθη πλέον εις φρενίτιδα.

Οι χρονόγραφοι της εποχής εκείνης οι όποιοι δέν ήσαν και πολύ φλύαροι εις τάς περιγραφάς των, άφού τάς περιγραφάς έπρεπε να δημοσιεύσουν εφημερίδες μικροσκοπικαί, προσπαθόν διά πρώτην ίσως φοράν, εις πολυσήλους διηγήσεις, να παραστήσουν τι έγινεν εις το έκονσμα του όνόματος του Διαδόχου. ΤΑΛΛ' όλοι αι προσπάθειαι καταλήγουν εις την ίδίαν όμολογίαν, ότι είνε άδύνατον εις θρασυήν γραφήν να περιγράψη την εικόνα την όποιαν παρουσίασεν ή πλατεία των Ανακτόρων εκείνη την στιγμήν.

Μετά τινά λεπτά της ώρας την εύτυχή έδωσαν έγνώριζαν όλοι αι Αθήναι και όλη ή πόλις παρουσίασε το θέμα της φρενιτωδούς χαράς ή όποια ήρχισεν από την πλατείαν των Ανακτόρων.

Δέν ήκουε κανείς παρά «να μάς ζήση» και στην πόλι».

Ο Βασιλιάς μας όταν ήταν 6 μηνών στο καροτσάκι του

ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΟΥ

Σάν Ελληνόπουλο που ήταν έπαιζε τα παιγνίδια άμπαρίζα, τρέις και το λουρί της μάνας κλπ. Έκείνο όμως που προτιμούσε ήτο ο πετροπόλεμος. Η σφενδόνα είχε και «στράκα» εις την

άκρη, συχνά δε έξώνετο εις την μέσην, άκριβώς όπως ένινετο από τα παιδιά του λαού. Όταν ο πετροπόλεμος έλαβεν κάποτε επικινδύνους διαστάσεις και άπηγορεύθη αυστηρώς, ο μικρός Διάδοχος με την παρέαν του, τόν πρίγκηπα Γεώργιον, τούς Γεώργιον και Κωνσταντίνον Κολοκοτρώνην Ε. Μεσσαλάν και Ν. Ροδίην, εύρήκαν τρόπο να καταστρατήγησουν την άπαγόρευσιν. Άντι πετρώδων, μετεχειρίσθησαν λάσπην—έννοείται ότι τα φορέματά τους έγιναν εις άθλιάν κατάστασιν. Άντι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ

Αι κακουχίαι των πολέμων 1912-1913, τόν εύρίχκαν συμμεριζόμενον ατμός με τούς στρατώνας Του. Είς το Χάνι του Χατζή-Γώγου, εις το Χατζή-Μπειλίη, εις το Λιθούνοβο, εις το Μπίζαν, έρειπωμένα χωριάτοσπιτα, έχρησιμοποιοήσαν ως παλάτια!

Υπό έποψιν δε τροφής, ο Βασιλεύς δέν έπείρασε καλλίτερα από τούς στρατιώτας του.

Αι ταχείαι πορείαι δέν άφηναν καιρόν να έτοιμασθί το φαγητόν διά τούς στρατιώτας. Πολλάκις μόλις έτελείωνεν ή μάχη και έσθίνοντο τα καζάνια, ήρχετο νέα διαταγή εκκινήσεως. Τα καζάνια άνετρέποντο και οι στρατιώται έπροχωρούσαν συγχύματα μισοφαγωμένοι και καλλόκας έντελώς νηστικοί.

Τό ίδιον συνέβαινε και με τον Βασιλέα. Κάποτε οι στρατιώται Του τόν είδαν εις την ρίζαν ενός δένδρου να τρώγη με πολλήν όρεσιν άπό πράσσο. Αυτό ήταν ή τροφή Του εκείνη την ήμέρα. Κατά την ταχείαν προέλασιν προς Θεσσαλονίκην, οι στρατιώται είχαν άπομείνι από το πρώτο νηστικό, όχι διότι δέν είχαν αλλά διότι δέν άπρόφθαναν να έτοιμάσουν φαγητόν. Ο δούλη της μάς ποροβολαρχίας, συνήνησεν πρό των Γιαννιτών ένα Τούρκο χωριάτη με δύο μοσχάρια.

Ο Τούρκος τα προσέφερε εύχαρίστως. Με άφισε να κανονίση την τιμήν ο αξιωματικός. Με πρόχειρον ύπολογισμόν, επί της βάσει της τιμής του κρέατος εις Αθήνας, ο Τούρκος έπληρώσεν 100 δραχμές και τα μοσχάρια έσφαγήσαν. Τα έγδαραν γρήγορα και τα έθρυσαν στα καζάνια. Η μυρωδιά του βραστού είχε άρχισει να σκορπίζεται γαργαλιστική, όταν έξαφνα ένας άγγελιοφόρος έφειπτος έφερε διαταγήν να άναχωρήσουν άμέσως. Φρικώδες μαρτύριον! Σε μιά ώρα το βραστό θά ήταν έτοιμο και όμως έπρεπε να άναχωρήσουν άμέσως. Τα καζάνια άνετράπησαν, τα μοσχάρια μισοβρασμένα τα έθρυσαν στο ποτάμι και έκεκίνησαν νηστικοί.

Τό ίδιο βράδυ εις την σκηνήν του Άρχιστρατήγου, τον έσπερβρίζαν ένα ψητό κοτόπουλο.

— Οι στρατιώται έφαγαν όλοι;

— Δέν επρόφθασαν, Ύψηλότατε, άπήντησαν εις τόν τότε Διάδοχον οι αξιωματικοί. Είνε τόνον βιαστική ή πορεία...

— Τότε δέν τρώω και γώ.

Τό κοτόπουλο ήπιχε και βρήκε τα μοσχάρια, ο δε Κωνσταντίνος έφαγε κουραμένα και τυρί, σάν τούς στρατιώτες του.

Δέν έγλύττωσε την πείνα και την δίψα άλλα ούτε και την φείρα! Κατά την έστρατείαν δέν είναι ούτε Βασιλεύς ούτε άρχιστράτης, είναι ο πρώτος στρατιώτης, όδηγός και άρχηγός των στρατιωτών του, των παιδιών του, καθώς λέει συχνά τούς «κουμπάρους» του.

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ

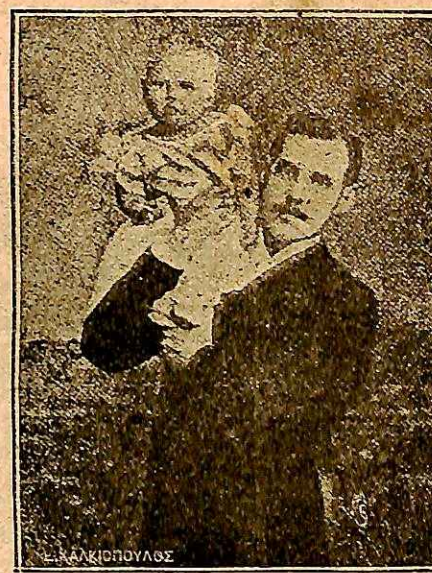
Ποιός δέν ένθυμείται την εποχήν της άσθενείας του; Ολόκληρος ο Μάιος του 1915 παρήλθε με την αγωνία του Ελληνικού Λαού διά την ύγείαν του Βασιλέως μας. Ο κίνδυνος έφάνετο επικρατούμενος και το Έθνος σύσσωμον παρηκολούθει με άνέκφραστον συγκίνησιν την κατάστασιν του σελτού Άσθενούς.

Κάθε άλλο γενικόν ή άτομικόν ζήτημα ύπεχώρησε και πάντες έστράφημεν προς την κλίνην του μαρτυρίου του προσφύλου Άσθενούς μας. Είς τούς Ναούς ή Ελληνικήν

Τό κτύπημα ήτο άνώτερον της λαϊκής ψυχικής άντοχής, ήτο άπαισιώς όδυνηρόν.

ΤΟΝ ΕΦΕΡΑΜΕ

Όλον αυτόν τον ψυχικόν συγκλονισμόν, όλην εκείνην την άλησιόνητον όδύνην, όλην εκείνην την διαταραχήν, την λαϊκήν λαβαρα, την λαϊκήν φουρτούναν την έχρωμάτιζε, την απέδιδεν μόνον ή στιγμή που Τόν υπεδέχετο επιστρέφοντα έν άλλοφροσύνη την 6 Δεκεμβρίου 1920, ο Ελληνικός Λαός. Εκείνο το ξέσπασμα της φρενιτιδος, του πανζουρλισμού, της άσυγκρατήτου ψυχικής μέθης ένός Λαού εκτός έαυτού, έξω των όρίων της λογικότητας, αλλά και μετά καταπλησούσης κοσμιότητος, εκείνη ή όρημική, ή συγκλονιστική, ή διασειστική των αισθήσεων έκδηλώσις της χαράς, εκείνη μόνη μπορούσε να φανερώση τόν πόνον του Ελληνικού Λαού την στιγμήν του χωρισμού. Και μόνον εκείνη ή άτέραντος, ή ίλιγγώδης θλίψις, ήτον ικανή να φανερώση το ύψος της εύδαιμονίας του Ελληνικού Λαού, το μέγεθος της απεράντου λατρείας του προς τόν διαφνοστεφί Ηρωα Του, προς τόν Τιμαλφέστερον Τέκνον της Πατρίδος, προς τόν Κουμπάρον του Στόλου και του Στρατού, προς Τινδαμια του Ελληνικού Λαού, προς τόν Κωνσταντίνον που έφειπτος μιά μέρα, σύντομα, θα μπιή στην άγία Σοφία για ν' άκούση την διακοπήσιν λειτουργίας.

Γεμάτος χαρά όταν έγινε πατέρας, έπεδείκνυε τόν τότε έπίδοξον Γεώργιον

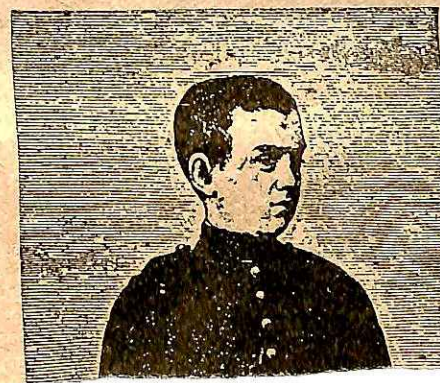
ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ

Δεκατέσσαρα δόλοκληρα έπ' από της γεννήσεως του Κωνσταντίνου, ένφ έβασίλευεν άκόμη ο Όθων, όχι μόνον άπενκας, αλλά και μη παρέχων πλέον έλπίδας διαδοχής, ο Γεώργιος Ζαλοκώστας εις το ποίημά του διά τόν Κωνσταντίνον τόν Παλαιόλογον έγραφε τούς έξης προφητικούς στίχους:

Άψυχο κορμί τόν γδαίνει
ή Τουρκία, και την στολή του
που ήταν δλη άετωμένη
την εδρήςκε, μοναχά
δέν εδρήςκε το σπαθί του
και το στέμμα πουθενά.
Τό σπαθί το κρύψαν μοίρες
εις τόν 'Ιλισόδ εκεί πέρα
την κορώνα έσύ την πήρες,
Ταξίαρχη τ' ούρανοϋ,
να την βάλης μιά ήμέρα
στο κεφάλι ένός ξανθοϋ!

Άλλά μήπως δέν είναι έπίσης προφητικοί οι στίχοι του Παναγιώτου Σούτσου, ο όποιος έλεγε:

Κωνσταντίνος Ίδρυσεν
εις την Βασιλείαν

Χωρίς καμιά επίδειξη και καμιά πολυτέλεια, το όρατο Ελληνόπουλο, ο διάδοχος του Ελληνικού Θρόνου Κωνσταντίνος, ένεφανίζετο εις τούς Αθηναίους δρόμους.

νική ψυχή ίκέτευε τόν ύψιστον. Δείσεις άλλεπάλληλοι, συγκινητικά, θερμά, ειλκρινείς, από νήπια, από γέροντας, από πάσης τάξεως ανθρώπους άνεπείμποντο διαρκώς προς τόν Ύψιστον. Η άγνή Ελληνική ψυχή εύρεν εύκαιρίαν να δείξη ότι ήσθάνετο διά τόν Μεγάλον άσθενή του. Ο πόνος του Βασιλέως έδωρεϊτο ως άτομικός πόνος κάθε Έλληνος και αι παλαιά και έκδηλώσεις έλάμβανον την πλέον συγκινητικήν μορφήν. Είκοτες, είκονίσματα, φυλαχτά, άγια λείψανα, Τιμόν Ευλόν, μετεκομίζοντο παρα την κλίνην του άσθενούς και χιλιάδες λαού γονυπετείς πρό των Ανακτόρων έδοντο ύπερ της ύγείας Του. Η θαματοουργός Εικόνα της Εύαγγελιστορίας μετεκομίσθη εις τάς Αθήνας πανηγυρικώς. Αι ίεσσαι του Λαού εισήκουσθησαν. Όλος εκείνος ο κοχλάζων λαϊκός πόνος, όλη εκείνη ή μυριόστομος εύχή, όλη εκείνη ή αγνή και τίφραστική απόγνωσις Λαού στραμετά παραφοράς προς τόν 'Ινδο έπέφερεν το αποτέλεσμα. Ο Άν

ΣΤΗ ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Την ύπερφυά αυτήν λατρείαν νέαν δοκιμασίαν, άπείρους όδον ή ανάγκη του προσωρινού εκσ του Άνακτος. Ο ίδιος αυτός Λο εκείνη κοσμοπλήμυρα, ο ίδιος κός συναγεμμός, ο ίδιος πόνος άσυλληγίτος όδυνηρόν, έπώδυνον στικόν συνείχε τάς ψυχάς μας.

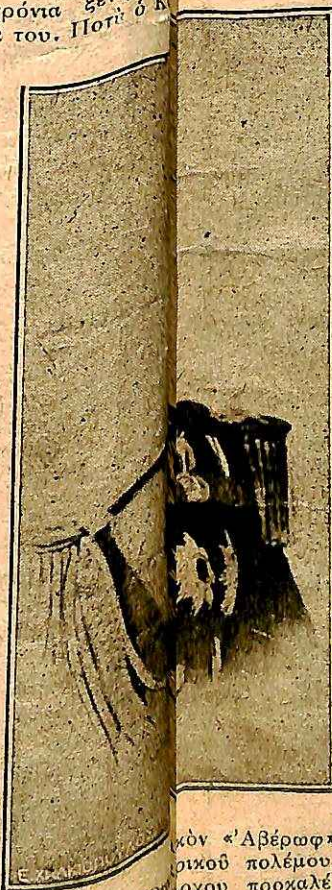
Ο Κωνσταντίνος που έζησε έθνικά μας άνειρα, σάν μιά έγγ την αναγέννησι της φυλής μας, Α συνέδεσε το νήμα της έθνικής Ι Γένους που άνεκόπη με τόν θάι Παλαιόλογον, Αύτός που άνέσ νεκρωμένη έλπίδα άπάνω στα Μι, πρό της ανάγκης άφηνε την 'Ελ έθνική τραγωδία, σε μίαν μοισα λογία. Στάς 29 Μαΐου του 145: σναντίνος ο Παλαιόλογος, Ηρω: έδυσίαζε την ζωή του, για την Μαΐου του 1917 ο Κωνσταντίν ήρας έθνικός κι' Αύτός. έδυ. Θρόνον διά την σωτηρίαν του!

ΣΤΟ ΜΠΙΖΑΝΙ.—Ο 'Αρχιστράτηγος, ἐν μέσῳ τῶν Πριγκήπων καὶ τοῦ 'Επιτελείου σχεδιάζει τὴν ἱστορικὴν ἐκπόρθησιν τοῦ Μπιζανίου.

ΣΤΗΝ ΛΟΥΚΕΡΝΗ.—Τριάμησι χρόνιαι ξενητεύουσα τῆς καρδιάς τοῦ Βασιλέως του. Ποτὶ ὁ Κ.

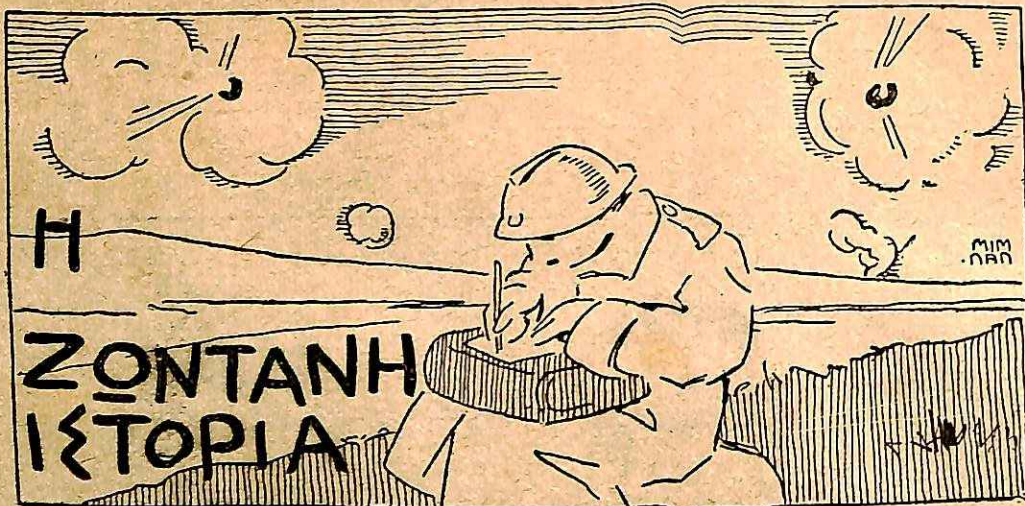
ΝΑΥΑΡΧΟΣ.—Ὁ πλοῦτος ἀρχηγὸς τοῦ ἐθνικοῦ πολέμου, ὁ πλοῦτος ἀρχηγὸς τοῦ ἐθνικοῦ πολέμου, ὁ πλοῦτος ἀρχηγὸς τοῦ ἐθνικοῦ πολέμου.

ΣΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΤΟΥ.—'Αλησμόνητος ἡμέρα διὰ τὸ Πανελλήνιον, ἡ ἡμέρα τῶν γάμων του. Αἱ εὐχαὶ τοῦ ἐλευθέρου καὶ δούλου 'Ελληνισμοῦ συνάδουσάν τὴν εὐτυχὴ αὐτὴν ἑνωσιν.

ΤΟΝ ΕΦΕΡΑΜΕ.—Δὲν ὑπάρχει στὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου παρόμοια σελίδα. Κανεὶς βασιλεὺς δὲν ἠτύχησε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ ὁ λαὸς του ἔτσι, ὅπως ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν τὸν λατρευτὸν τοῦ Κωνσταντίνου κατὰ τὴν ἀλησμόνητον ἡμέραν τῆς Κυριακῆς 6 Δεκεμβρίου 1927.

Μέτωπον Μαΐος 1920

Σεβαστή μου μητέρα

Σας γράφω δύο λόγια βιαστικά για να ήσυχάσης. Άργησα τελευταίως να σου στείλω επιστολήν μου γιατί ήμουν ολίγον αρρωστος. Είχα ένα ελαφρό κρυολόγημα, τὸ ὁποῖον ἐπέρασε πλέον χάρις εἰς τὰς περιθάλψεις τῶν ἱατρῶν καὶ τῶν νοσοκόμων. Ἐμείνα λίγες ἡμέρες στὸ νοσοκομεῖο καὶ δὲν μοῦ ἔλειψε τίποτε, ἐπέρασα σὰν νὰ ἤμουν σπῆτι κα νὰ σὲ εἶχα σιμά μου. Εὐτυχῶς ἀνέρωσα ἐγκαίρως ὥστε νὰ μὴ χάσω τὴν μεγάλην ἑορτὴ ποὺ θὰ γίνῃ εἰς τὸ στρατόπεδον ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ λατρευτοῦ Βασιλέως μας Κωνσταντίνου. Μὴν τὰ ρωτᾷς τί ἐτοιμασίαι γίνονται. Οἱ ἀξιωματικοὶ τρέχουν ἐπάνω κάτω, οἱ ὑπαξιωματικοὶ, οἱ στρατιῶται στολίζουν παντοῦ μετέχνη καὶ μετὰ τὸ τραγοῦδι τοῦ «Ἀετοῦ» στὸ στόμα. Τὰ πυροβόλα εἶναι ἀνθοστόλιστα μετὰ λιθογραφίας τοῦ Κωνσταντίνου λουλουδοστολισμένες ἐπάνω, αἱ σκηνές καὶ τὰ ἀντίσκηνα ἔχουν σημαιοστολισμὴ καὶ συμρτοστολισμὴ καὶ ἀνάμεσα σὲ κλάδους δάφνης κρέμεται ἡ εἰκὼν τοῦ λατρευτοῦ Βασιλεῖα. Τὶ θὰ γίνῃ πλέον τὴν ἡμέραν τῆς γιορτῆς Του τὸ φαντάζεσαι. Τὰ κανόνια θὰ βροντήσουν καὶ τὰ γύρω βουνὰ θ' ἀντιλαλήσουν τὸ θούριο μας γιὰ τὸ Γυῖο τοῦ Ἀετοῦ.

Τὰ εὐζωνάκια ἐτοιμάζονται καὶ αὐτὰ μετὰ προθυμία καὶ σβελτοσύνη, ἀψίδες ὁλοπράσινες ἔχουν στηθὴ καὶ παντοῦ γύρω κυματίζουν αἱ γαλανόλευκες Ἑλληνικὲς σημαίες καὶ φαντάζουν μικρὲς καὶ μεγάλες τοῦ Στρατῆλατοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου εἰκόνες. Σ' αὐτὰ τὰ προχώματα πρασινοβολοῦν αἱ δάφνες καὶ εἶναι μοναδικὸς τῶν στολισμῶν τοῦ Κουμπάρου μας ἡ χρωματιστὲς εἰκόνες. Γιὰ τὸ χατήρι τοῦ Βασιλεῖα, γιὰ τὴν γιορτὴν τοῦ κανεῖς δὲν θέλει νὰ σταθῇ, δὲν θέλει ν' ἀναπαυθῇ στιγμή. Καὶ ἐγὼ σοῦ γράφω τὸ γράμμα μου αὐτὸ βιαστικὰ γιατί πρέπει νὰ πάω μ' ἄλλους συναδέλφους νὰ κόψουμε δάφνες, σμύρτα καὶ ἀγριολούλουδα γιὰ τὸν στολισμὸν. Ἀπὸ τὴν μία ἄκρην τοῦ στρατοπέδου ἕως τὴν ἄλλη μὴ χιλιόστομην ἀκούγεται φωνή:

— Ἐμπρὸς παιδιὰ γιὰ τὸ Βασιλεῖα!
— Στολήστε γιὰ τὴν γιορτὴν τοῦ Κουμπάρου!

Αὐτὰ σήμερὰ βιαστικὰ καὶ σὲ φιλῶ
Ὁ νιός σου
Ἀλέξανδρος

Προφυλακαὶ 17 Μαΐου 1921

Ἀγαπητέ μου

Περνοῦμε κατ' αὐτὰς ταῖς εὐτυχέστερες καὶ ταῖς ποῖο ὠραίας ἡμέρες τῆς ζωῆς μας! Ὅλα γύρω ἔχουν μεταβληθῇ ὡς διὰ μαγείας εἰς ἓνα ἀνθῶνα. Εἶνε μέτωπον πολεμικὸν ἐδῶ ἢ μπαξές, ἢ πανηγυρίς; Εἶναι πόλεμος ἢ ἑορτὴ ἑορτῶν; Γιατὶ λάμπουν τόσο χαρούμενα τὰ μάτια τῶν στρατιωτῶν; Γιατὶ τραγουδοῦν, γιατί ἀνυπομονοῦν, γιατί στολίζουν; Θελεῖς νὰ τὸ μάθης; Θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως. Πλησιάζει ἡ ἑορτὴ τοῦ Κωνσταντίνου μας καὶ ὁ στρατὸς ὁλόκληρος ἐτοιμάζεται νὰ πανηγυρίσῃ. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί γίνεται καὶ μετὰ τὴν προθυμία τρέχουν ὅλοι ἐπάνω-κάτω καὶ ἐργάζονται. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο ἔχουμε ἡλεκτρισθῇ ὅλοι, πόσο ξανανειώσαμε, ἔπρεπε νὰ ἤσουν ἐδῶ, νὰ ἔβλεπες μετὰ τὰ μάτια σου, νὰ ἀκουγες μετὰ τὰ ἴδια σου τ' αὐτιά γιὰ νὰ καταλάβῃς μὴ γιὰ πάντα τὴν ἀγάπην τὴν μεγάλην καὶ τὴν ἀπεριόριστη τοῦ στρατοῦ πρὸς τὸν βασιλῆα του. Ὁ βασιλεῖας! Γι' αὐτὸν ζοῦν, γι' αὐτὸν πολεμοῦν, γι' αὐτὸν στολίζουν, γι' αὐτὸν χαίρουν καὶ ὑπερηφανεύονται! Ποτὲ ἴσως δὲν ἀγαπήθηκε τόσο ἓνας Βασιλεὺς ἀπὸ τὸ λαὸν του. Ὁ τελευταῖος στρατιώτης ἀναφέρει τὸ ὄνομα του τὸ ἀγαπημένο μετὰ λατρείαν, μετὰ λατρίαν. Καὶ νὰ, τώρα ἐμάζεψαν ὅλα τὰ ἀγριολούλουδα τοῦ κάμπου γιὰ νὰ στολίσουν γιὰ τὴν γιορτὴν Του. Εἶνε ὅλοι καταχαρούμενοι. Γιὸρτῇ Βασιλῆα θὰ πῇ γιορτὴ τοῦ Κουμπάρου τῶν καὶ ὁ Κουμπάρος εἶνε σὰν πατέρας τους, εἶνε συμπολεμιστὸς τῶν παλαιῶν, εἶνε στρατιώτης σὰν καὶ αὐτοὺς, εἶνε λεβέντης, εἶνε ὁ νικητὴς, ὁ λατρευόμενος. Ὁ! ἀνῆλθον ἐδῶ νὰ τοὺς ἔβλεπες! Ἐτσι μόνο θὰ ἐννοιωθῇ πόσο μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ ἓνας στρατὸς τὸν βασιλῆα του. . . . Σεῖς ποῦ θὰ γιορτάσετε μαζί Του δὲν θὰ χαρήτε ποῖο πολὺ ἀπὸ τοὺς λεβέντες τοῦ μετώπου, πιστεψέ το. Ἐδῶ ζοῦν γιὰ τὸ Βασιλῆα, πολεμοῦν γιὰ τὸ Βασιλῆα. Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντίνος εἶνε τὰ ὄνειρά τους, ἡ ζωὴ τους, ἡ δόξα τους! . . .

Σὲ φιλῶ
Νίκος

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣ

Μέτωπον Μάης χρυσουμάλης
Ζαχάρου μ' τσιβιδέλι μ'

Γειά σ' καὶ ἀντίον. Σὲ διπλοτριπλουσκυνῶ καὶ σὲ φιλῶ στὰ μάτια καὶ ἀπὸ τὰ μάτια στοῦ λιμὸ καὶ ἀπ' τοῦ λιμὸ; . . . Τί γένει καὶ πούως μτέρχισι τὸν κερὸ σ' οὐρὴ φριγάδα μ'; Κλουτσάει κα-θόλ' ἡ καρδούλα σ' γιὰ τὸν Μήτρον; Μὴ γλιέπς στὰ ὀνείράτ' αὐτὰ; Ἀναστινάζεις φλουγυρῶς Σοῦρχιτὶ νὰ κάμς φτιρά καὶ νὰ φλιτουρήξῃς σὰ δῶ; Γαργαλίσαι οὐρὴ γαργαλιάρ' μ' καμὰ στάλα; Μὴ τὰ ρουτᾶς οὐρὴ μπριμπίλι μ' τὴν χαλασμός π' γίνετι αὐτοῦνη τ' ὥρα ποῦ σ' γράφου τοῦ παρόν. Καίγει τοῦ πιλοῦδι! Μὴν ἀναταράξῃς ἄλλους πλάκι μ' καὶ δὲν πρόκειται πρὶ καυγὰ μὴ τὸ Κιμά-λιδις τὸ ἀφαλουκουμέν. Αὐτοῦνους θὰ τὸ κα-ταχειρίσῃς ἵεν διέουντι τόπου καὶ χρόνου. Πρὸνους τοῦ παρόν οὐρὴ φριγάδα μ' τομαζόμα-σι γιὰ τὴν γιορτὴν τ' Βασιλῆα τοῦ Κουμπάρ'. Ἄντι καὶ νᾶσουν ἀπὸ μίνα ἀκροῦλα νᾶγλιπς τί γίνετι. Θὰ σοῦφρευι τοῦ τσιβιδέλου. Ὅπ' νὰ κάμς οὐρὴ πλὴ μ' καὶ ὅπ' νὰ στρίψ' τοῦ μάτι σ' δὲν γλιέπς παρὰ μόνον καὶ μουνχατὸν στολισμοὺς καὶ πριπρέλια. Οὐλοὺς οὐ στρατὸς μῆχι στ' δουλειὰ νὰ γιουρτάς γιὰ τὸν Κουμπάρου λιβέντικα καὶ οὐὸς ἱμπρέπ'. Κόψαμι σμύρτα καὶ δάφνης καὶ δα-φνοῦλς, κόψαμι θμάο' κόψαμι λιλούδια, κόψαμι κλάρις καὶ κλαδιά καὶ οὐλοὺς στουλίζουμι καὶ οὐλοὺς τιμαζόμασι. Ὅπ' νὰ στρίψ' τοῦ μάτι σ' καὶ τοῦ φουριτὸν σ' γλιέπς ζουγραφίεσ μὴ τὸν ἀρχι-βέντ' τὸν Κουμπάρου, τὸν Κώτσου τὸν προί-φανου τοῦν πουλουπινέμενου! Βουῖζ οὐρὴ σ' λιέου τοῦ στρατοῦ διέοθιν-ζιρβιδθιν. Τρέχουμι τὰ ἰζουναῖα καὶ κουβαλᾶν λιλούδια καὶ κλαριά καὶ οὐλοὺς στουλίζουμι καὶ γλιέπς καὶ θουρεῖς καὶ λιέ-δ' εἶνι πανεῦρ! Στουλίζουμι οὐρὴ τσουπὶ τὰ χα-ρακάματα, στουλίζουμι τὸ σκηνές καὶ τὰ ἀντί-σκηνα, στουλίζουμι τὰ κανόνια καὶ ὅπ' νὰ πᾶς καὶ ὅπ' νὰ σταθῇς δὲν ἀκούεσ παρὰ «Κώτσους καὶ πάλι Κώτσους!» Ἀμ' ἱέναντι Κουμπάρου τοῦν ἱέχουμι καὶ μεῖς οὐρὴ φουρτάλδα μ' καὶ νὰ μὴ τομαστοδῇ γιὰ τ' γιορτὴν τ'; Κι νὰ δῇς Ζαχάρου μ' π' φέ-ρανι καὶ ὅλας τ' ἀρνὰ τὰ πιράπαχα π' θὰ σφά-ξουμι καὶ θὰ ψήσουμι στὴ σούγλα ἀνῆμρα τὸ γ' ουρτῆς. Κι νὰ δῇς π' φέρανι τὰ βασιλόπλα μὴ τοῦ κουκινέλι γιὰ νὰ τσιγκρίσουμι καὶ νὰ βρουντου-φανήσουμι.

— Χρόνια πουλλὰ οὐρὴ Λιβεντουκούμπαρη καὶ ἀπὸ χρόνους κὺρ' Βασιλῆα νὰ ζήσης νὰ γηράσης, νὰ ζήσ' ἡ κυρά κμπάρα καὶ τὰ κουμπάρωπλα, νὰ ζήσ' καὶ ἡ ἀναδιξίμ' νὰ σ' ἔχουν νὰ σὲ χαίρουντι, νὰσι γιρὸς καὶ ἀκατάλυτους σὰν τὰ βνὰ, νὰ φᾶς οὐλόβουλη τὴ Τουρκιὰ νὰ τὴν ἀφαλουκόψῃς! . . .

Ναὶ οὐρὴ Ζαχάρου μ' πλὴ μ' θὰ καὶ τοῦ πλι-κοδδ' ἰδῶ κατ'. Διέμι Κώτσους καὶ στάζι τὸν πλι-λα μας ζαχαρ' καὶ καντιουζαχαρ'! Νὰ ἰδῇς στοῦ λῖδια ἀπὸ δῶ, στουλῖδια ἀπὸ καὶ νὰ χάσης τοῦ μυαλό σ'. Νὰ δῇς τὸ ζουγραφίεσ τοῦ Κμπάρ' μέσα στὰ λιλούδια, νὰ δῇς τὰ κανόνια μὴ τὰ ἀν-θια τὸ καὶ τὸ γιρλάντις τὸ πράσινης, νὰ δῇς τὸ σημαίης, νὰ δῇς τοῦ κακὸ καὶ τοῦν σαματᾶ π' γένετι νὰ θαγμαῖς μὴ φουρούλα. Στουλίζουμι, στουλίζουμι καὶ οὐλοὺς τραγοῦδ' τῶχουμι καὶ ἀ-κούεσ «Τ' Ἀητοῦ τοῦ Γυῖο» ποῦ τρέμ' οὐ οὐρά-νους καὶ ἡ γῆς!

Μὰς γλιέπνι ἀντικρυὰ οἱ Κιμάλιδις, καὶ κιντρί-νίζουμι σὰν τοῦ φλουρὶ ἀπ' τὴ σκάσι τὸ καὶ τὴ βράσι τὸ καὶ τὸ κόβουμι τὰ ὕατα καὶ τὸ πᾶνει τσιριπιδ γιὰτ' ἔξερουν τί τὸ περιμένει καὶ τί μαῦ-ρου φεῖδ' καὶ μαρμάγκα θὰ τὸ δαγκώσ'! Οὐλοὺς οὐ στρατὸς οὐρὴ τζιέρι μ' εἶν' στοῦ πουδάρ' σα-νῶπιρ' καὶ κατῶπιρ' καὶ οὐλα στουλίζουμι καὶ δὲν γλιέπουμι τ' ὥρα καὶ τὴ στιγμούλα νὰ ξημρώσ' τ' Ἀὶ Κουσταντίν' νὰ τοῦ βρουντουλουήσουμι, νὰ τοῦ σκούξουμι, νὰ δῇς γλιέντ' μνὴ φουρούλα, νὰ πῇς τ' εἶν' τοῦτοῦ! Ἰέτσ' εἶν' οὐρὴ φουρῶς μ' Κώτσους καὶ πάλι Κώτσους πέρα οὐὸς πέρα καὶ μὴ τὸν Κουμπάρου κοιμώμασι καὶ μὴ τὸν Κουμ-πάρου ξυπᾶμι καὶ τοῦν γλιέπουμι οὐὸς καὶ στὰ ὀνείράτ' αὐτὰ. Ἄντι νὰ ξημρώσ' τ' Ἀὶ Κου-σταντίν' καὶ ξημῆρουσι. . . .

Ταῦτα καὶ μένου οὐρὴ πουλακίδα μ'

Ὁὺ Σὸς λάντρς

Μήτρον οὐ Καραφοντιᾶς

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τὰς οἰκογενείας τῶν ἡρωικῶν νεκρῶν νὰ στέλλουσι εἰς τὰς γραφεῖάμας τὰς φωτογραφίας των, νὰ τὰς δημοσιεύσωμεν εἰς τὰς σελίδας τῆς «ΝΙΚΗΣ».